

13 Σεπτεμβρίου 2014

Ο Ακτιβισμός ως εργαλείο για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο ηθικός ακτιβισμός ή ακτιβισμός για τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι πολύ πιο παλιός από την μεταπολεμική ανάπτυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την Οικουμενική Διακήρυξη. Μιλώντας πάντα για τη σύγχρονη εποχή θα συναντήσουμε τους πρώτους ακτιβιστές στις εκστρατείες για την κατάργηση του δουλεμπορίου, αλλά και της δουλείας. Η άνοδος του ακτιβισμού κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα οφείλεται κυρίως στη συνειδητοποίηση του μεγέθους της καταστροφής, που επέφερε σε ολόκληρο τον κόσμο και τις γενοκτονίες.
[1]

Η άσκηση πιέσεων από τους ακτιβιστές στις κυβερνήσεις των κρατών τους, ώστε αυτές να παρεμβαίνουν με διάφορους τρόπους στα κράτη, τα οποία, ενώ έχουν προσυπογράψει την προσήλωσή τους στα πανανθρώπινα ιδανικά των διακηρύξεων, που αφορούν τις διάφορες πτυχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δεν επιδεικνύουν τον απαιτούμενο σεβασμό σε αυτά, οδήγησε στον εκδημοκρατισμό της διεθνούς πολιτικής σκηνής, έστω και τυπικά. Οι ακτιβιστές υποχρέωσαν τα κράτη τους να αποδεχθούν ότι η εξωτερική τους πολιτική πέρα από τα συμφέροντα της χώρας

τους, πρέπει να υπηρετεί και αξίες και στην περίπτωση σύγκρουσης συμφερόντων και αξιών πρέπει να προτάσσονται οι αξίες. Η σημασία του ακτιβισμού και των ΜΚΟ φάνηκε κατά τη δεκαετία του 1970, όταν για πρώτη φορά ο ΟΗΕ, ο οποίος μέχρι τότε απέφευγε να ασκεί κριτική για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα κράτη μέλη του, έκανε την εξαίρεση για το καθεστώς του apartheid στη Νότια Αφρική. Ακολούθησε η καταγγελία της ελληνικής χούντας, την ίδια δεκαετία, ενώ ακολούθησε η κριτική της καταπίεσης των χωρών του ανατολικού μπλοκ κατά τη δεκαετία του 1980.[2]

Κατά τη δεκαετία του 1990, ο ΟΗΕ, πρόσφερε στέγη στον ακτιβισμό δημιουργώντας την Ύπατη Αρμοστεία για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Ο Ύπατος Αρμοστής μπορεί να καταδικάζει και να στιγματίζει τις κυβερνήσεις που παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα ή δε καταγγελλία μιας χώρας για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων συχνά οδηγεί τη χώρα αυτή σε απομόνωση.

Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει πάντοτε και ειδικά στη χώρα μας -η οποία έχει πολλές καταδίκες και στο πρόσφατο παρελθόν για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων- την τελευταία τριετία κατά την οποία με αφορμή την οικονομική κρίση, η υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ιδιαίτερα όσων αφορούν τον τομέα του κράτους πρόνοιας, έχει υποχωρήσει σημαντικά. Την ανησυχία της για το γεγονός αυτό εκφράζοντας η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, την 1^η Ιουλίου του 2011, εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία αναφέρεται στις πιθανές επιπτώσεις του δευτέρου πακέτου λιτότητας - το οποίο συμπεριλαμβάνει την ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων και την πώληση περιουσιακών στοιχείων του δημοσίου -, «στις βασικές κοινωνικές υπηρεσίες και ως εκ τούτου και στα ανθρώπινα δικαιώματα των Ελλήνων, ιδιαίτερα των πιο ευπαθών ομάδων του πληθυσμού, όπως οι φτωχοί, οι ηλικιωμένοι, οι άνεργοι και τα άτομα με αναπηρίες».[3]

Παρατήρηση: Συνεχίζουμε τη δημοσίευση με τη μορφή σειράς άρθρων της εργασίας “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ” του θεολόγου Παναγιώτη Πολυχρονόπουλου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Ό.π., σ.60

[2] Ό.π.

[3] <http://www.zoomnews.gr/> (ανάκτηση 12/4/2013)